

DAVID TICHÁČEK – STRUKTURA OBRAZU JAKO VÝRAZOVÝ PROSTRÁDEK KAMERAMANANA

David Ticháček přináší teoretickou bakalářskou diplomovou práci s tématem struktury filmového obrazu. Toto téma je se zdá být na chvostu zájmu teoretiků i samotných filmařů, byť jde o jeden z nejvýraznějších obrazových prvků definujících vzhled filmové fotografie. Ticháček to sám uvádí, když si stýská v závěru své práce na nevelké množství dostupné literatury k tématu. Struktura obrazu je široké téma, které by si zasloužilo plně teoretické zpracování už proto, že je velmi aktuální právě nyní, v přechodové době z analogové na digitální kinematografii.

David Ticháček téma zpracoval dle svého soudu jen částečně tím, že se věnuje pouze filmovému zmu. Jakoliv tomu rozumím, a téma zrna jakožto jednoho z možných parametrů struktury obrazu zpracoval velmi dobře, je mi líto, že se nevěnoval více také ostatním parametřům struktury kinematografického obrazu. Ty se týkají práce kameramana rovněž i když můžeme rychle namítnout, že takové parametry jako kvalita projekčního plátna, jeho velikost nebo parametry struktury pixelových mřížek digitálních zobrazovačů či nových digitálních videokamér, může kameraman jen těžko ovlivnit. Jde ale o technickou evoluci v kinematografii a tyto změny, jako nová velikoplošná struktura digitálních kino projekcí bude muset být reflektována rovněž novými postupy v tvůrčí kameramanské tvorbě.

Práce Davida Ticháčka je strukturovaná do dvou základních kapitol *Teoretické části* a *Praktické části*. V teoretické části rozebírá David Ticháček historii vzniku filmové suroviny, vlastní složení filmového materiálu a jeho charakteristickou strukturu u černobílých a barevných materiálů. Všimá si toho, že zrna ve smyslu viditelných shluků krystalů není nejmenší obrazovou informací, ale je zde ještě menší částice a tou je vlastní vyvolaný krystalek halogenidů stříbra. Ten ale již neovlivňuje rozlišení filmového materiálu. V teoretické části se dále David Ticháček zabývá psychologickým rámcem, estetickými hledisky a příklady používání filmového zrna uveďme, tedy ve vztahu k dramaturgii postav a příběhu filmu. Myslím, že tato část diplomové práce je velmi zdařilá.

Druhou částí je *Praktické testování* a vyhodnocení tzv. *Kvantitativního výzkumu*. David Ticháček se pustil do širokého testovacího pokusu se záměrem statisticky zjistit, jaký je účinek zrnitěho a zrnitěho obrazu. V rámci snahy zjistit jaký skutečný vliv může mít filmové zrna na diváka filmu, zvolil David Ticháček kvantitativní statistickou metodu v podobě internetového dotazníku s projekcí ukazek jednoduchých záběrů nebo sekvencí záběrů na vlastním zařízení respondentů. David Ticháček promítá jedné skupině respondentů zrnité a druhé nezrnité totálně záběry a ptá se jich v elektronickém dotazníku na otázky emocionální působnosti, vzhledu věrohodnosti scény, pocitů spoluprožívání děje v obrazech, estetického působení krásy obrazu a subjektivního hodnocení obrazu. Záběry jsou tříděny na město, přírodu a oblohu z nich každá scéna má parametry dramatické, uklidňující a neutrální. Pro tuto statistiku využili odpovědi 96 respondentů a výsledně zjistuje, že diváci chápou zrnitost obrazu jako faktickou nekvalitu obrazu, ale současně se divákům zrnitý obraz líbí více, považují jej za emocionálně působivější a obsahově věrohodnější a ve výsledku zrnitý obraz za realističtější.

Jde o velmi zajímavou práci, která napovídá, že by bylo dobré tyto testy opakovat a celé téma zpracovat důkladněji, snad formou magisterské práce.

Práce je zpracovaná kvalitně, s obrazovou dokumentací, psaná stručně, výstižně a srozumitelně. Doporučuji práci Davida Ticháčka přijmout a hodnotím ji známkou A.

prof. MgrA. Marek Jícha

